

at de efterhaanden vilde indbringe mindre og mindre. Nej, Regeringen har ganske naturlig Interesse af at søge saadanne Skatteobjekter, som ville give en jævn Indtægt, og som maatte ogsaa ville være i Stand til at give en stigende Indtægt. Jeg synes derfor, at det ikke kan være saa overdreven Begjæring over for de Forslag, der her foreligge til Omlægning af Løbsbyrden, saa længe Regeringen for sit Bedkommende holder paa, at vi ikke alene ikke skulle have nogen Nedgang, men oven i Købet en Forøgelse i vore indirekte Skatter, de Skatter, der hvile paa Forbruget, ville jo nemlig altid komme til at hvile uretfærdigt, thi Forbruget af Livsforbrødenheder i al Almindelighed kan ikke være synderlig forskelligt for de forskellige Personer. Selv om disse have en forskellig Formuestilling, er det indlysende, at deres Forbrug af almindelige Genstande, deres rent personlige Forbrug ikke kan variere synderlig. Derfor ville Forbrugsskatterne altid komme til at hvile uretfærdigt paa et Lands Befolkning, de ville komme til at hvile med den tykke Ende nedad, som man har sagt, og som det ogsaa er blevet oplyst her under disse Debatter fra mange forskellige Sider. Saa siger man dertil: Ja, det kan maatte være rigtigt nok, at Brændevinsskatten kommer til at hvile paa de ubemidlede, men det bryde vi os ikke saa meget om, for denne Skat hører til de Skatter, som man kan frigøre sig for. Hvis man lægger en direkte Skat paa Formue eller Indtægt, kan den Mand, som har en vis Formue eller en vis Indtægt, ikke frigøre sig fra Staten, han bliver nødt til at betale den, man hvis man lægger Skat paa Forbruget, kan man undrage sig denne Skat ved at undlade at bruge de stattepligtige Varer. Her optræder Staten altsaa som en Slags Reformator over for Forbruget og i høj Grad som Moralist. Særlig naar det drejer sig om Spiritus, er det gerne den moralske Maske, under hvilken man optræder, idet man fortæller, at det er rent moralske Hensyn, man ledes af: Man ønsker at komme Drifkeriet til Livs i vort Land o. s. v. Det er ikke saa mange Dage, siden der i et af Folketingets Udvalg mødte en Dame, som fortalte os, at man over alt i hele Verden ansaa Danmark for det stærkeste snapsende Land, og det var saadan en Sorg at høre alle Begjæring i Udlandet, at vi drikke saa mange Snaps i vort Land. Jeg har ogsaa hørt adskillige Gange, ikke saa meget naar jeg har været i Udlandet, men snarere her hjemme om de danskes Snapseri. Der er adskillige Mennesker, som meget hinde at tale

om, hvor mange Snaps vi drikke. Men det er da ganske karakteristisk paa den anden Side, at det i Fjor gik igennem hele Verdenspressen — det blev jo ogsaa gengivet i vore egne Aviser — at mange Udlændinge vare komne til den Erkendelse, at Danmark havde den mest intelligente Landbostand i Europa eller hele Verden. Der er ogsaa blevet sagt mange pæne Ord om Arbejderne, men det var dog især den danske Landbostand, man roste. Nu vil man sikkert indrømme, at naar Brændevinsforbruget skal fordeles paa de forskellige Samsundsklasser, vil den største Del falde paa det danske Landbrug, paa dem, som pløje, harve og overhovedet dyrke den danske Jord og bringe det gode Udbytte ud af den, som Tilfældet er. Jeg synes, at Moraliseringen lige over for Brændevinen taber ikke saa lidt i sin Virkning, naar man maa erkende, at de, som drikke de fleste Snaps, dog alligevel gøre et godt Stykke Arbejde og staa saa højt i Intelligens og Kultur, at de kunne opstilles som Mønstre for alle andre Lande. Selvfølgelig erkender jeg, at der i alle Samsundsklasser kan ske Misbrug ved Nydelsen af Spiritus. Det gælder baade for Arbejderne og for Bønderne, og det gælder ogsaa for de øverste Titusinde, men de øverste Titusinde er der jo ingen, som tager sig saa stærkt af at værne om. Ganske vist skulle vi ogsaa have lidt Forhøjelse af Tolden paa den fine Spiritus, men vi vide jo nok, hvorledes det vil komme til at gaa med Vintolden. Den højtærede Finansminister har allerede gjort opmærksom paa, at højere, end man nu er gaaet, kunne vi sikkert ikke gaa af Hensyn til de vinproducerende Lande, og det er overhovedet et Spørgsmaal, om vi kunne komme saa højt. Det er et meget stort Spørgsmaal, om der ikke en Stønne Dag kommer Forslag om en Handelstraktat, og saa ville vi se vor Fordel ved at gaa ned med denne Skat af Hensyn til de andre Ting, som vi udføre til disse Lande. Men ogsaa af andre Grunde er der ikke saa stor Anledning til at bestatte Vinen. Det er jo en Nydelse at drikke et Glas Vin en Gang imellem og i mange Tilfælde ogsaa en Nødvendighed. Lægerne ordinere jo ikke saa sjældent deres Patienter eller Konvalescenter at drikke Vin. Der er derfor ingen Grund til at gøre denne Nydelse, hvad enten den tjener til Helbredelse eller til Forfrøelse af Livet, til et Privilegium for de rige og velhavende i vort Samsund. Det, man opnaar derved, er kun at gøre Kløften mellem de rige og fattige dybere og dybere. Det kan godt være, at der er visse Klasser i vort Samsund, som mene, at vi baade paa dette og paa